

— Ами всичко ли взе въ раницата? — обади се пакъ Слави. — Сольта? Канчетата? Свирката не си забравилъ, виждамъ, ами другото?...

— Всичко, всичко, бате Слави, и аптеката дори взехъ. Нея Чочо я носи.

Аптеката се състоеше отъ една кутия съ малко памукъ, една превръзка, два аспирина, шишенце капки за стомахъ и една бучка захаръ.

— Хей, „Червенъ кръстъ“, — извика Слави, — я ела тукъ да те прегледамъ!

Чочо дойде задъханъ, изправи се и подаде кутията.

— Бре, ами де е бучката? Захаръта къде е? — сопна се Слави, като тарашуваше въ кутията.

Чочо премигна нѣколко пѣти и не отговори.

— Думай де, ужъ си санитаръ? Де е бучката? Де ти сж лѣкарствата?

— Бучката... бучката... Азъ я изядохъ още като тръгнахме... — смутолеви най-малкиятъ туристъ.

— И тази добра! — плесна съ рѣще Слави. — Ами сега, ако нѣкой го заболи коремъ, какъ ще вземе капкитѣ, бре?

— Ама... бате Славе, отде да знамъ, че захаръта била лѣкарство? Азъ мислѣхъ, че е забравена...

— Стига! — изкомандува Слави. — Разбрахъ, азъ каква дружина сте, ама нѣма що. За наказание — на хижата ще пиешъ чай безъ захаръ! Хайде сега по-бързо, че мръкна!